REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
Zlatar, Trg slobode 14A

Poslovni broj: P-1112/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, po sucu Jeleni Habulin, u pravnoj stvari tužiteljice VANJE KNEZ OIB 86515268792, Hrusta 17, Crikvenica, koju zastupa punomoćnik Frano Bazina, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnica Petra Vatavuk, odvjetnica iz Zagreba, radi isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave zaključene dana 01. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, odvjetnika Frane Bazine, dana 30. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljica s tužbenim zahtjevom koji glasi:

" Nalaže se PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., 10000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB 02535697732, da tužitelju VANJA KNEZ, Crikvenica, Hrusta 17, OIB 86515268792, isplati iznos od 3.358,55 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom:

- na iznos od 0,68 EUR od 21.09.2005. do isplate,
- na iznos od 8,53 EUR od 21.01.2009. do isplate,
- na iznos od 8,78 EUR od 21.02.2009. do isplate,
- na iznos od 2,90 EUR od 21.03.2009. do isplate,
- na iznos od 3,48 EUR od 21.04.2009. do isplate,
- na iznos od 3,61 EUR od 21.05.2009. do isplate,
- na iznos od 1,94 EUR od 21.06.2009. do isplate,
- na iznos od 2,52 EUR od 21.07.2009. do isplate,
- na iznos od 2,01 EUR od 21.08.2009. do isplate,
- na iznos od 1,83 EUR od 21.09.2009. do isplate,
- na iznos od 0,44 EUR od 21.10.2009. do isplate,
- na iznos od 2,76 EUR od 21.11.2009. do isplate,
- na iznos od 3,88 EUR od 21.12.2009. do isplate,
- na iznos od 6,73 EUR od 21.01.2010. do isplate,
- na iznos od 8,32 EUR od 21.02.2010. do isplate,
- na iznos od 11,75 EUR od 21.03.2010. do isplate,
- na iznos od 11,77 EUR od 21.04.2010. do isplate,
- na iznos od 16,63 EUR od 21.05.2010. do isplate,

- na iznos od 18,87 EUR od 21.06.2010. do isplate,
- na iznos od 21,07 EUR od 21.07.2010. do isplate,
- na iznos od 27,00 EUR od 21.08.2010. do isplate,
- na iznos od 27,36 EUR od 21.09.2010. do isplate,
- na iznos od 28,49 EUR od 21.10.2010. do isplate,
- na iznos od 26,89 EUR od 21.11.2010. do isplate,
- na iznos od 39,71 EUR od 02.12.2010. do isplate,
- na iznos od 37,26 EUR od 21.01.2011. do isplate,
- na iznos od 37,77 EUR od 21.02.2011. do isplate,
- na iznos od 40,15 EUR od 21.03.2011. do isplate,
- na iznos od 37,57 EUR od 21.04.2011. do isplate,
- na iznos od 42,94 EUR od 21.05.2011. do isplate,
- na iznos od 51,74 EUR od 21.06.2011. do isplate,
- na iznos od 62,80 EUR od 21.07.2011. do isplate,
- na iznos od 69,96 EUR od 21.08.2011. do isplate,
- na iznos od 55,18 EUR od 21.09.2011. do isplate,
- na iznos od 46,87 EUR od 21.10.2011. do isplate,
- na iznos od 48,88 EUR od 21.11.2011. do isplate,
- na iznos od 52,70 EUR od 21.12.2011. do isplate,
- na iznos od 56,36 EUR od 21.01.2012. do isplate,
- na iznos od 56,87 EUR od 21.02.2012. do isplate,
- na iznos od 55,59 EUR od 21.03.2012. do isplate,
- na iznos od 55,71 EUR od 21.04.2012. do isplate,
- na iznos od 57,80 EUR od 21.05.2012. do isplate,
- na iznos od 57,44 EUR od 21.06.2012. do isplate,
- na iznos od 55,91 EUR od 21.07.2012. do isplate,
- na iznos od 54,49 EUR od 21.08.2012. do isplate,
- na iznos od 50,59 EUR od 21.09.2012. do isplate,
- na iznos od 55,84 EUR od 21.10.2012. do isplate,
- na iznos od 56,38 EUR od 21.11.2012. do isplate,
- na iznos od 55,87 EUR od 21.12.2012. do isplate,
- na iznos od 49,63 EUR od 21.01.2013. do isplate,
- na iznos od 52,52 EUR od 21.02.2013. do isplate,
- na iznos od 54,64 EUR od 21.03.2013. do isplate,
- na iznos od 55,83 EUR od 21.04.2013. do isplate,
- na iznos od 50,24 EUR od 21.05.2013. do isplate,
- na iznos od 49,08 EUR od 21.06.2013. do isplate,
- na iznos od 49,45 EUR od 21.07.2013. do isplate,
- na iznos od 50,48 EUR od 21.08.2013. do isplate,
- na iznos od 53,91 EUR od 27.09.2013. do isplate,
- na iznos od 53,18 EUR od 21.10.2013. do isplate,
- na iznos od 54,16 EUR od 21.11.2013. do isplate,
- na iznos od 55,56 EUR od 01.01.2014. do isplate,
- na iznos od 53,74 EUR od 21.01.2014. do isplate,
- na iznos od 52,45 EUR od 21.02.2014. do isplate,
- na iznos od 53,09 EUR od 21.03.2014. do isplate,
- na iznos od 51,61 EUR od 21.04.2014. do isplate,

- na iznos od 50,49 EUR od 21.05.2014. do isplate,
- na iznos od 50,61 EUR od 21.06.2014. do isplate,
- na iznos od 52,25 EUR od 21.07.2014. do isplate,
- na iznos od 52,67 EUR od 21.08.2014. do isplate,
- na iznos od 53,75 EUR od 21.09.2014. do isplate,
- na iznos od 54,91 EUR od 21.10.2014. do isplate,
- na iznos od 56,35 EUR od 21.11.2014. do isplate,
- na iznos od 55,60 EUR od 21.12.2014. do isplate,
- na iznos od 99,41 EUR od 21.01.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.02.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.03.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.04.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.05.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.06.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.07.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.08.2015. do isplate,
- na iznos od 56,54 EUR od 21.09.2015. do isplate,

po stopi koja se do 31.12.2007. obračunava u visini određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate, a od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine u visini stope određene člankom 29. Zakona o obveznim odnosima i to prema eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do 29.12.2023. godine po stopi u visini koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koja teče od dospjelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

2.Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., 10000 Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužitelju VANJA KNEZ, Crikvenica, Hrusta 17, OIB: 86515268792 isplati iznos od 1.133,84 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužiteljici VANJI KNEZ, Crikvenica, Hrusta 17, OIB: 86515268792 isplati iznos od 1.011,58 EUR na ime zateznih kamata dospjelih na više plaćene iznose (razliku tečaja) do dana konverzije, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos tekućom od dana 20.srpnja 2026.g. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužiteljica s dijelom zahtjeva za isplatu zakonskih zateznih kamata na dosuđeni iznos pod točkom II. za razdoblje od 15.06.2023. do 19.srpnja 2026.godine.

IV. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 da tužiteljici VANJI KNEZ, Crikvenica, Hrusta 17, OIB: 86515268792 nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.812,50 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 30.listopada 2026.g. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužiteljica je Općinskom građanskom sudu u Zagrebu 14.lipnja 2023.godine podnijela tužbu u kojoj navodi da je s tuženikom sklopila dana 01.lipnja 2005. Ugovor o kreditu broj 9010569374 (dalje u tekstu – Ugovor) temeljem kojeg je tuženik tužiteljici, kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 40.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF kreditora, odnosno tuženika, važećem na dan korištenja kredita , a tužiteljica se sukladno Ugovoru obvezala tuženiku iznos kredita platiti u jednakim mjesečnim anuitetima plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važeće na dan plaćanja.

2. Nadalje navodi da joj prilikom sklapanja ugovora nisu bili prezentirani mogući rizici nekontroliranog rasta tečaja švicarskog franka kao i uvećanja mjesečnog anuiteta uslijed rasta tečaja, već joj je ponuđen kredit vezan uz valutu CHF kao najpovoljniji kredit s najnižom kamatnom stopom. Značaj neravnoteže zbog valutne klauzule u švicarskim francima je tim veći što prosječni potrošač nije mogao znati za rizik tečaja švicarskog franka nego je mislio da je svaka strana sklapanjem ugovora prihvatila samo opći valutni rizik koji je još veći zbog toga što se i ugovorna kamata naplaćuje u kunama prema tečaju švicarskog franka, a k tome je i promjenjiva jednostranom

odlukom banke. Smatra da je razvidno kako su u predmetnom Ugovoru postojala dva promjenjiva elementa (valutna klauzula vezana uz švicarski franak i promjenjiva kamatna stopa) što ukazuje da se u ovom slučaju radi o nepoštenim ugovornim odredbama, temeljem kojih tužiteljica u trenutku sklapanja, niti tijekom otplate nije mogla znati koliko će iznositi njezina kreditna obveza te ističe da ona , da je imala saznanja da će mjesečni anuitet toliko porasti, do mjere da joj ugrožavaju egzistenciju nikada ne bi preuzela takvu obavezu.

3. Ističe da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br. Pž-6632/2017 od 14.06.2018. godine potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, posl.br. P-1401/12 od 04.07.2013. godine u dijelu izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, tuženik u razdoblju od 01.11.2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe , na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana, pa su time tuženici postupali protivno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača kao i Zakona o obveznim odnosima. U navedenom dijelu predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH, Revt-2221/18 od 03.09.2019. godine kojom se odbija kao neosnovana revizija između ostalih i tuženika kao 2. tuženika iz kolektivne tužbe protiv drugostupanjske presude u dijelu kojim je utvrđeno da su te banke u određenim navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03; dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09).

4. Tužiteljica navodi da je čl.502.c Zakona o parničnom postupku propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502. a st. 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati te dodaje i da je u odluci Vrhovnog suda RH Rev-3142/2018-2 od 19.03.2019. godine jasno izraženo pravno shvaćanje da u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredbi ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom koju su jednostrano mijenjali kreditori, nije potrebno ponovno utvrđivati da li su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne. Smatra da ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

5.Nadalje navodi da su sukladno odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14) odnosno čl 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 87/09, 133/09, 78/12, 56/13) rubricirane presude obvezujuće i u predmetnom postupku za naslovni sud u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika odnosno korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku, a u konkretnom slučaju se radilo upravo o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika kao trgovca, a o pojedinim ugovornim odredbama se uopće nije niti moglo pojedinačno pregovarati, budući su odredbe ugovora bile već unaprijed formulirane od strane banke kao trgovca te ih je tuženik mogao mijenjati kako je htio jer u samom ugovoru nisu propisani nikakvi parametri o kojima kamata ovisi dok tužitelj kao potrošač nije imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca.

6.Tužiteljica navodi da je tuženik predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorio nepoštenu odredbu na način da je ugovorio valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije kao trgovac, nju kao potrošača u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je suprotno načelu savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a) uzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, sve na štetu tužiteljice kao potrošača.

7.Tužiteljica smatra da ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je platila na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF, jer joj je tuženik sukladno odredbama čl. 323. ZOO-a dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi Ugovora, neovisno o sklopljenom Aneksu Ugovora o kreditu broj: 9010569374 kojim se regulirala konverzija kredita iz valutne klauzule CHF u valutnu klauzulu EUR, jer postoji ništetnost pojedinih odredbi Ugovora i pravo tužiteljice na isplatu. Kako konvalidacija ništetnih odredbi ne proizlazi iz zakona, te nije moguća voljom ugovornih strana, tada je i izvršena konverzija sklapanjem dodatka ugovora o kreditu ništetna, budući da, po prirodi stvari, dodatak ugovoru prati pravnu sudbinu osnovnog ugovora.

8.Također navodi da je u trenutku konverzije iz valute CHF u valutu EUR došlo do značajne razlike u iznosu glavnice na njezinu štetu , jer je tuženik izračunao istu upotrijebivši nepovoljniji tečaj za nju, umjesto da je izračunao glavnicu po početnom tečaju CHF/HRK. Stoga, tužiteljica i s osnove razlike u glavnici koja je nastala u trenutku konverzije potražuje iznos za koji navodi da će specificirati nakon provedenog financijskog vještačenja zajedno s pripadajućim kamatama od 30.09.2015. godine.

9.Kako tužiteljica nije u mogućnosti precizirati tužbu i tužbeni zahtjev jer ne raspolaže potrebnom ugovornom dokumentacijom, a kojom tuženik raspolaže, to je dana 12.

lipnja 2023.g. od tuženika zatražila dokumentaciju po kreditu broj 9010569374, a koja joj do dana podnošenja tužbe nije dostavljena, slijedom čega nije bila u mogućnosti specificirati tužbeni zahtjev, pa predlaže da sud u skladu s čl. 233. stavaka 1. i 2. ZPP-a pozove tuženika da dostavi u sudski spis svu relevantnu dokumentaciju po predmetnom ugovoru o kreditu koju je po zakonu dužan predati, odnosno pokazati, a ona će u najkraćem mogućem roku postaviti preciziran tužbeni zahtjev nakon pribave podataka od strane tuženika i provođenja vještačenje po vještaku knjigovodstveno – financijske struke, sve sukladno čl. 186.b stavka 3. ZPP-a i predlaže da sud donese presudu kojom će naložiti tuženiku da joj isplati iznose s osnova valutne klauzule i razlike u glavnici nastale prilikom konverzije koji će biti specificirani nakon što bude udovoljeno rješenju kojim se tuženik poziva na dostavu dokumentacije i nakon provođenja vještačenja po toj dokumentaciji, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom, te da joj naknadi troškove postupka sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate.

10.Nakon što je tuženik dostavio traženu dokumentaciju tužiteljica je je podneskom od 28.kolovoza 2023. specificirala tužbeni zahtjev u skladu s istom te potražuje isplatu iznosa od 3.559,83 eura sa zateznom kamatom od dana plaćanja svakog anuiteta i iznosa od 1.610,76 eura sa zateznom kamatom tekućom od 01.10.2015.g. i ostaje kod zahtjeva za troškove postupka.

11.Rješenjem predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-223/2023-6. od 25. rujna 2023. za postupanje u ovom predmetu određen je Općinski sud u Zlataru.

12. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva , prigovara da bi tužiteljica bila potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (41/2014, 110/2015, 14/2019, dalje: ZZP) i ističe prigovor zastare.

13.Tuženik iznosi i obrazlaže argumente i činjenice vezano za provedenu konverziju, odnosno iznosi razloge zbog kojih su tvrdnje tužiteljice neosnovane, jer je provedena konverzija u skladu s pravom Europske Unije, Ustavom RH, stajalištem Vrhovnog suda RH i zakonom. Navodi da konverzija nije protivna pravu EU, da je sadržaj dodatka ugovora o kreditu temeljem kojega je provedena konverzija u potpunosti određen ZID ZPK, te da su odredbe dodatka ugovora o kreditu temeljem kojih je provedena konverzija odraz odredaba ZID ZPK koje kao odredbe nacionalnog prava imaju obveznu prirodu, jer je ZID ZPK uspostavljena ravnoteža između svih prava i obveza ugovornih strana od strane zakonodavca.

14.Tuženik navodi da je konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK koji je usklađen sa Ustavom RH, jer je Ustavni sud ZID ZPK ocijenio usklađenim sa Ustavom RH u svojem Rješenju broj U-I-3685/2015 od 4.4.2017. godine, u kojem je istaknuo da su tim zakonom uvedene specifične interventne zakonske mjere javnopravnog karaktera donesene u cilju otklanjanja neravnoteže u vjerovničko-dužničkim odnosima u slučaju CHF kredita, da navedeni zakon ima legitimni cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprečavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i

sprečavanju produbljivanja dužničke krize, kao i da je konverzija razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići , jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera.

15. Nadalje tuženik smatra da je CHF konverzija u skladu sa stajalištem Vrhovnog suda RH od 4.3.2020. iz oglednog postupka, jer je Vrhovni sud RH u oglednom postupku vođenom pod brojem Gos-1/2019 rješenjem od 4.3.2020. godine zauzeo pravno shvaćanje da sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

16. Tuženik osporava osnovanost tužbenog zahtjeva na temelju samog ZID ZPK te ističe da sukladno odredbi članka 19.b ZID ZPK, konverzijom se izjednačava položaj korisnika kredita u CHF s položajem u kojem bi takav korisnik bio da mu je, umjesto kredita u CHF, odobren odgovarajući kredit u EUR, dakle konverzija ima retroaktivni učinak (ex tunc), dakle, nakon konverzije treba uzeti kao da je potrošač od početka imao kredit u EUR, odnosno s valutnom klauzulom u EUR, a pravna posljedica navedenog zaključka je da potrošači s konvertiranim CHF kreditima nisu u položaju uopće se pozivati na nepoštene odredbe iz izvornog ugovora, odnosno nemaju pravni interes po toj osnovi tražiti dodatno obeštećenje, jer je konverzijom potrošač s konvertiranim CHF kreditom jednak (isto) kao i potrošač s EUR kreditom. Tuženik smatra da je tužiteljica kroz konverziju kredita u cijelosti namirena, pa bi ona usvajanjem tužbenog zahtjeva dobila dvostruku korist te bi ponovno došlo do narušavanja ravnoteže u kojem slučaju bi sada tuženi bio u nepovoljnijem položaju, odnosno došlo bi do dvostruke naplate, a svako eventualno dodatno obeštećenje potrošača s konvertiranim CHF kreditom dovodi do diskriminacije i neravnopravnosti potrošača s EUR kreditom, što nije bila namjera predlagatelja zakona koji je u Prijedlogu ZID ZPK istaknuo da se vodi „načelom kojim se osigurava ravnopravan, a nikako povoljniji položaj u odnosu na dužnike koji su ugovorili zaštitni mehanizam u EUR“ te da „uzimajući u obzir sve prethodno navedeno i sagledavajući činjenice, ravnotežu odnosa, stvarno uložena sredstva te vodeći računa o ravnopravnom položaju dužnika u CHF u odnosu na dužnike u drugim valutama, ovim Zakonom se provodi konverzija kredita s ugovorenim zaštitnim mehanizmom u CHF u kredit sa ugovorenim zaštitnim mehanizmom u EUR, koji odgovara stvarnoj valuti izvora sredstava kojom su vjerovnici raspolagali, te odgovara valuti u kojoj su denominirana tržišta nekretnina i drugih roba koje su najvećim dijelom nabavljane navedenim kreditima.“.

17.Stoga, prema mišljenju tuženika inicijalno sklopljeni ugovor o kreditu s CHF klauzulom više ne proizvodi pravne učinke jer su stranke originalni ugovorni odnos izmijenile na temelju suglasnosti volja (prvenstveno voljom potrošača) te su sklopile dodatak ugovoru koji predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenim suglasnim s Ustavom RH i odredbama prava Europske Unije. S obzirom da je nesporno da je ZID ZPK uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka u pogledu konvertiranih CHF kredita, odnosno došlo je do potpune restitucije potrošača, pa ne postoji osnova po kojoj bi sud konverziju izostavio iz primjene, jer su otpali i svi zahtjevi za obeštećenjem potrošača s kreditima izvorno

denominiranim u CHF, jer se nakon provedene konverzije na njih više ne smije gledati kao na potrošače s kreditom denominiranim u CHF.

18.Tuženik ističe da tužiteljica neosnovano smatra da povreda interesa pojedinačnog potrošača direktno proizlazi iz utvrđene povrede kolektivnih interesa u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača, jer cilj postojanja i ostvarivanja kolektivne zaštite je preventivne prirode, a što je vidljivo iz samih zakonskih formulacija, a ne ostvarivanje individualnih parnica u kojima se zahtijeva isplata. Ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, pa presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja. Sukladno tome, u kolektivnom sporu utvrđivana je apstraktna pravna zaštita čiji se učinci ne mogu neposredno primijeniti na svaki pojedini ugovorni odnos, već je potrebno utvrditi pripada li uopće tužiteljica kategoriji „prosječnog potrošača“ o kakvom se potrošaču, kao apstraktnoj osobi raspravljalo u kolektivnom sporu. Prema navedenom, smatra da utvrđenja iz odluka na koje se tužiteljica poziva ni na koji se način ne mogu koristiti u ovom postupku. Zahtjev koji ističe podnositelj kolektivne tužbe na koju se poziva tužiteljica nije identičan, niti to može biti, zahtjevu ovdje tužiteljice temeljem konkretnog ugovora.

19. U odnosu na navode tužiteljice o odredbama ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli, tuženik navodi da je prema čl. 22. ZOO-a dopuštena odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti, a odredba o valutnoj klauzuli unesena je u ugovor o kreditu temeljem odredbe članka 22. ZOO-a, stoga, primjenjujući stav Suda EU izražen u presudi C-81/19, da je odredba ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli isključena iz primjene Direktive 93/13, jer se pretpostavlja da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja i tuženika. Međutim, ako bi Naslovni sud smatrao da bi trebalo utvrđivati okolnosti na koje se poziva tužiteljica , tuženik ističe da je nesporno da je ugovaranje valutne klauzule dopušteno sukladno odredbama ZOO-a, a da je odredbom članka 81. st. 1. ZZP-a iz 2003., propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik smatra ističe da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ne uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer su navedene odredbe nedvojbeno jasne te unesene u ugovor o kreditu na uočljivim mjestima i bez dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ugovora o kreditu. U odnosu na razumljivost značaja valutne klauzule i konkretno valutne klauzule u CHF, tuženik ukazuje da je tužiteljica poslovno sposobna osoba, pa je bila upoznata s time da između pojedinih stranih valuta postoje razlike zbog kojih rizik promjene vrijednosti svake od tih stranih valuta u odnosu na kunu nije jednak te je nelogično i neživotno da tužiteljica nije znala za rizik.

20.Tuženik navodi da je prije sklapanja ugovora o kreditu tužiteljica od strane službenika tuženika mogla zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana za valutnu klauzulu i njen učinak na odnos ugovornih strana, a osim od strane zaposlenika

tuženika prije samog zaključenja ugovora o kreditu, tužiteljica je s mogućim oscilacijama tečaja valute CHF bila upoznat i kroz priopćenja Hrvatske narodne banke. Tuženik ističe i da u vrijeme sklapanja osporavanih ugovornih odredaba nije postojao niti jedan zakonski i podzakonski propis koji bi od tuženika zahtijevao određeni način postupanja pri sklapanju ugovora s valutnom klauzulom, odnosno nisu postojali pravni okviri u kojima bi tuženik morao djelovati na području informiranja potrošača prije i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Zaključno, tuženik ističe da je valutna klauzula izričito dopuštena zakonom te je tuženik tužiteljicu informirao o svim okolnostima vezanima uz kretanje tečaja CHF o kojima je imao saznanja i slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelost te da naloži tužiteljici da mu nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

21.Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 26.03. 2026.godine precizirala tužbeni zahtjev za isplatu kako je to navedeno pod I. izreke ove presude, te potražuje s osnove valutne klauzule iznos od 3.358,55 eura sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog anuiteta, a s osnove razlike u glavnici koja je nastala u trenutku konverzije potražuje iznos od 1.133,84 eura sa zateznom kamatama tekućim od 01.listopada 2015.do isplate i ostaje kod zahtjeva za naknadu troškova postupka.

22. Nakon toga tužiteljica je podneskom od 20.srpnja 2026.g. uredila tužbeni zahtjev sukladno čl. 190. st. 2. ZPP-a na način da uz glavni tužbeni zahtjev iz podneska od 26.03.2026.g.postavlja i eventualno kumulirani (podredni) tužbeni zahtjev za isplatu zateznih kamata u iznosu od 1.011,58 eura dospjelih na preplaćene iznose do dana konverzije, uvećanih za zakonsku zateznu kamatu na taj uglavničeni iznos od dana podnošenja tužbe 15.06.2023., sukladno čl. 31. ZOO i pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda RH (Rev-457/2025), koji tužbeni zahtjev predlaže prihvatiti, ako sud ocijeni da glavni (prvi) postavljeni zahtjev nije osnovan.

23. Tuženik se u podnesku od 31.07.2026.g. protivio preinaci tužbe postavljanjem eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva , a sud je na ročištu 01.listopada 2026. godine dozvolio preinaku tužbe u skladu s odredbom čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/2019, 80/2022, 114/2022,155/23,146/2025-u daljnjem tekstu ZPP-a) , jer tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, jer su okolnosti zbog kojih je ona postavila eventualno kumulirani tužbeni zahtjev nastupile nakon zaključenja prethodnog postupka, a preinaka tužbe je svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama.

24.U toku postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu od 01.06.2005.g. br.9010569374, knjigovodstvenu karticu, plan otplate, pregled uplata , konverziju kredita, izračun konverzije, izvadak otvorenih stavaka na dan 30.9.2015. , Dodatak ugovoru o kreditu broj br. 9010569374 od 04.12.2015.g., provedeno je financijsko vještačenja po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o., i saslušana je tužiteljica .

25. Prvi tužbeni zahtjev je neosnovan, dok je eventualno kumulirani zahtjev osnovan.

26.Nesporne su činjenice da je tužiteljica 01.lipnja 2005..godine s tuženikom sklopila ugovor o kreditu, broj br. 9010569374 (dalje Ugovor o kreditu) kojim je tuženik kao kreditor, tužiteljici kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti od 40.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju kreditora važećom na dan korištenja kredita , kao i da se radilo o kreditu za kupnju stambenog objekta i da je ugovoreno da se isti otplaćuje u 216 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan plaćanja .

27.Isto tako nije sporno da je tijekom otplate kredita u više navrata mijenjan tečaj CHF u odnosu na HRK, odnosno da je isti uglavnom rastao.

28.Nesporna je činjenica da je tužiteljice s tuženikom dana 04.12.2015. godine sklopila Dodatak ugovoru o kreditu broj 9010569374 (dalje Dodatak), kojim je temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015-dalje ZID ZPK/15) i pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita provedena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u u EUR.

29.U čl.5. ovog Dodatka sporazumno je utvrđeno da je tužiteljica uplatama po kreditu u CHF preplatila konvertirani kredit u EUR za iznosi 1.404,44 eura, te da će se ovaj iznos koristiti za namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR, dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

30.Sporno je , u bitnome, jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i kakvi su učinci sklopljenog Dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF .

31.Iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da je ona 2005. trebala kredit ,jer je željela isplatiti sestru iz stana koji su naslijedile te se raspitivala koji kredit bi joj bio najpovoljniji i kod tuženika su joj ponudili kredit s valutnom klauzulom u CHF te su joj rekli da je kod tog kredita najniža kamata i da tečaj najmanje oscilira te da je to najpovoljniji kredit. Navodi da je ona vjerovala s djelatnicima banke te se nije raspitivala za druge opcije. Ističe da ju nitko u banci nije upozorio da bi tečaj CHF mogao nešto jače rasti, već su joj rekli da je to sigurna valuta i da s njom nemam straha. Kredit je uzela na 18 godina, ali su joj rate ubrzo zbog rasta tečaja počele znatno rasti i bilo joj je sve teže otplaćivati te su joj u banci ponudili da napravi konverziju kredita iz valutne klauzule u CHF na kredit s valutnom klauzulom u EUR, pa kako su joj rekli da je to u toj situaciji rasta franka najbolje, ona je to prihvatila. Ne sjeća se više da li su joj kod konverzije uzeli u obzir kakvu preplatu. Ističe da je navedeni stan nakon toga prodala, pa je sam kredit ranije otplatila. Navedeni stan bio je za njezine privatne potrebe, a u u vrijeme uzimanja kredita radila je u jednom kafiću te nikada nije bila vlasnica ni obrta, ni poduzeća.

32.Sud je prihvatio iskaz tužiteljice , jer je ista iskazivala logično i uvjerljivo, njezin iskaz je životan i u skladu je s dokumentacijom u spisu, napose s Ugovorom o kreditu u kojem je navedeno da se radi o stambenom kreditu , te je iz ugovora vidljivo da se radi o tipskom ugovoru, kakav je banka u to vrijeme sklapala s većim brojem korisnika, a tuženik ničim nije dokazao da se nije radilo o tipskom ugovoru, niti je predložio dokaze na ovu okolnost.

33.Kako je tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila kao fizička osoba, za kupnju stana (isplatu sestre iz stana koji su naslijedile) za privatne potrebe, to je ona prilikom sklapanja Ugovora imala status potrošača u skladu s odredbom čl. 3.st.1.t.1. Zakona o zaštiti potrošača(„Narodne novine“ br. 96/03; -dalje ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, a uz to tuženik ne bi s tužiteljicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija da tužiteljica nije potrošač u skladu s odredbama Zakona o potrošačkom kreditiranju, jer se odredbe o konverziji kredita odnose na potrošačke ugovore .

34.Tuženik , suprotno odredbi članka 81.st.4. ZZP/03, nije dokazao činjenicu navodne pune obaviještenosti tužiteljice kao potrošača u fazi pregovaranja odnosno predugovornoj fazi i njezin pristanka na takav o kreditu ugovor, a pri čemu bi tužiteljica bila potpuno obaviještena o naravi, rizicima i posljedicama sporne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF .

35.Nesporno je da je presudom Visokog trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018., potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 o dana 4. srpnja 2013. u dijelu točke 2. izreke, kojom se utvrđuje da je između ostalih banaka i tuženik: „u razdoblju od 1. 11. 2004. godine do 31. 12. 2008. godine, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003), u razdoblju od 01. 11. 2004. do 6. 08. 2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. 08. 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 133/2009) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na

način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom prednika tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora prednik tuženika, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time prednik tuženika postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

36.Ovakva odluka u postupku zaštite kolektivnih interese i prava potrošača, prema odredbi članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013;) odnosno članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 41/14), obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete uzrokovane postupanjem tuženika, odnosno radi isplate.

37.Uz to i članak 502.c ZPP-a određuje da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona / tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava/ da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi, pa je stoga sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da su ništetne odredbe tuženika o valutnoj klauzuli.

38.Međutim, u konkretnom slučaju, zbog između stranaka sklopljenog Dodatka ugovoru u kreditu od 04.12. 2015.g., obveza isplate eventualne razlike po osnovi tih ništetnih odredbi ne potpada pod direktni učinak navedene presude posl.br.P-1401/12 za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

39.Naime, glede valjanosti ovakvog dodatka ugovora Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio se u odluci poslovni broj Gos-1/2019 -36 od 3. ožujka 2020. donesenoj povodom oglednog postupka radi davanja odgovora na pitanje je li ugovor o konverziji koji je zaključen valjan unatoč tome što je tijekom postupka pravne zaštite kolektivnog interesa i prava potrošača utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

40.Na postavljeno pitanje najviši sud dao je odgovor da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i da je valjan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, slijedom čega je za rješenje konkretnog spora odlučno kakvi su pravni učinci ugovora o konverziji. Stoga je neodlučno što u vrijeme sklapanja predmetnog Dodatka još nije bila donesena odluka Vrhovnog suda RH vezano uz ništetnosti ugovaranja valutne klauzule u CHF.

41. Važno je naglasiti i da Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15) te je ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom.

42. U navedenom je rješenju Ustavni sud Republike Hrvatske, pored dane ocjene formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

43.Predmetni Dodatak ugovoru o kreditu od 04.12. 2015. sklopljen je sukladno glavi IV.a Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, člancima 19.a do 19. i. Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16), koja je dodana u tekst temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15- dalje ZID ZPK/15).

44.Dakle, tužiteljica je prihvatila ponudu tuženika koji je u skladu s ZID ZPK/15 bio dužan potrošaču ponuditi konverziju u propisanoj formi i sadržaju, a potrošač nije bio obvezan prihvatiti izračun konverzije niti s vjerovnikom sklopiti sporazum o konverziji. Pravo izbora bilo je na tužiteljici, pri čemu nije od utjecaja njezina pobuda za zaključenje tog sporazuma.

45.Iako se Vrhovni sud u citiranoj presudi poslovni broj Gos-1/2019-36 od 3. ožujka 2020. izričito ne izjašnjava o tome da li bi potrošači koji su konvertirali ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u CHF u ugovor o kreditu uz primjenu valutne klauzule u EUR imali pravo ostvarivati i kondemnatorne zahtjeve na temelju pravomoćnih utvrđenja iz kolektivne pravne zaštite kojima je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, može se reći da se sugerira da bi ostvarivanje takovih zahtjeva trebalo omogućiti onim potrošačima koji su zaključili ugovor o konverziji u suprotnostima s posebnim odredbama ZID ZPK/15, a što ovdje nije slučaj, pa čak tužiteljica niti ne iznosi tvrdnju da bi dodatak ugovoru bio suprotan tom Zakonu.

46.S druge strane Vrhovni sud navodi da je cilj tog Zakona bio otklanjanje nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize na osnovi jednokratne i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije u odgovarajuće kredite sklopljene u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama, s valutnom klauzulom u EUR-ima, time da se radi o jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca koja se provodila na način da se potrošač koji je bio zaključio ugovor uz valutnu klauzulu u CHF stavi u položaj kakav bi imao da je zaključio ugovor o kreditu vezan uz EUR.

47.Upravo iz tog razloga konkretni Dodatak ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu kojeg je Ustavni sud u svojoj odluci U-III-3685/2015 od 4. travnja 2017. ocijenio suglasnim u Ustavom Republike Hrvatske.

48.Nadalje, budući da je tužiteljica sklapanjem tog Dodatka ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. dovedena u poziciju u kojoj bi bila da je zaključila ugovor o kreditu u EUR, našla se u situaciji kao da ništetnih ugovornih odredbi uopće nije bilo, što je u skladu s Direktivom 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., a ovakvo pravno shvaćanje zauzeto je i u odluci proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-457/2025-21 od 27.svibnja 2026.godine.

49. To stoga što je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. , odnosno sporazuma o konverziji, riješeno pitanje ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, jer na to jasno upućuje odredba članka 19.c stavak 1. točka 2. i 3. ZID ZPK/15 kao i odredbe članka 19.c stavak 1. točka 4. i 5., koja uređuje pitanje načina iskorištavanja iznosa koji se odnose na prethodno izvršene uplate po osnovi osnovnog ugovora o kreditu.

50.Naime, članak 19.c stavak 1. točka 1., 2. i 3. ZID ZPK/15 određuje način konverzije tako da se:

"1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u

kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF,

3. početno utvrđen otplatni plan kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF, zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s točkama 1. i 2. ovoga stavka, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, uzimajući u obzir sve izmjene ugovornih uvjeta koji se odnose na iznos, namjenu i rokove dospijeća glavnice te iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i obroka odnosno anuiteta,".

51.U konkretnom slučaju preplata koju je tužiteljica kao potrošač izvršila po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu iskorištena je za namirenje njezinih budućih anuiteta kredita u EUR koji su utvrđeni novim otplatnim planom koji je zamijenio otplatni plan za kredit u CHF.

52.Ovime, po stavu suda, nije narušena ravnoteža između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao kreditora, s obzirom da je od odlučnog značaja već ranije istaknuta činjenica da je tužiteljica u skladu s odredbom članka 19.d ZID ZPK/15 informirana o posljedicama konverzije i da je u skladu s odredbom članka 19. e tog Zakona, imala mogućnost prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije.

53.Naime, za tuženika kao kreditora sadržaj odredbi Dodatka određen je ZID ZPK/15 i za njega predstavlja *ius cogens* kojeg je unaprijed odredio zakonodavac ,dok je tužiteljici kao potrošaču prepuštena odluka o tome hoće li ili ne prihvatiti ponudu s izračunom konverzije. Obzirom da je tuženik izvršio izračun konverzije na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZPK kojeg je tužiteljica prihvatila te je postignut sporazum o korištenju utvrđenih preplata, ne može se osporavati restitucijski učinak Dodatka ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. za tužiteljicu. Oni iznosi koje je tužiteljica otplatila, a koji prema obračunu konverzije iz čl. 19.c. ZID ZPK/15 predstavljaju preplatu, vraćeni su u imovinu tužiteljice tako da su iskorišteni za namirenje budućih dospjelih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR.

54.Kao što je već rečeno, odredbama čl. 19.a do čl.19.e ZID ZPK/15 je u cilju otklanjanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i otklanjanja dužničke krize, a na osnovi jednokratne i vremenski ograničene mjere u vidu konverzije kredita u valutu euro, predviđeno da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u odgovarajuće kredite denominirane u eure i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Kreditne institucije odnosno banke su temeljem navedenih odredbi ZID ZPK/15 bile obvezne postupiti po navedenom Zakonu dok su potrošači mogli sklopiti navedeni sporazum prihvaćajući konverziju (ili prijedlog banke sa izračunom konverzije ne prihvatiti već zadržati stari važeći kredit denominiran u CHF ili kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kojem slučaju se otplata kredita nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima).

55.Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje ex tunc što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni ovog suda, zaključenjem Dodatka ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 .Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

56.Stoga je sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. (sporazuma o konverziji), na koju ponudu tuženika je tužiteljica svojevoljno pristala, nastala nova pravna osnova temeljem koje su oni anuiteti koji su preplaćeni iskorišteni za namirenje budućih anuiteta .

57.Slijedom navedenog prema mišljenju ovog suda tužiteljica koja je sklopila sporazum o konverziji (Dodatak ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g.) iz članka 19.e. ZID ZPK, nakon sklapanja tog Dodatka nema pravo na povrat više plaćenih iznosa po osnovi nepoštenih i ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF, koji bi predstavljali možebitnu razliku između ukupnog iznosa koji bi joj pripadao po osnovi ništetnosti navedenih odredbi do dana izvršene konverzije i uplaćenog iznosa koji je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK/15.

58.Međutim, tužiteljica je eventualnim tužbenim zahtjevom zatražila uglavničene zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli . Prema pravnom shvaćanju ovoga suda taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15, pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

59. Dakle, tužiteljici pripadaju od dana sklapanja Ugovora o kreditu pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita (30. rujna 2015.) zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o deviznoj klauzuli u CHF, što znači na sve one iznose koje je tužiteljica plaćala više od početnog tečaja . Kod toga je također potrebno dodati da tužiteljici te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Dodatkom ugovoru o kreditu od 05.12.2015.g. na temelju ZID ZPK/15.

60. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeto je i u odluci proširenog vijeća od trinaest sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Rev-457/2025-21 od 27.svibnja 2026.godine:
"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

61.Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. utvrđeno je da :
-ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila tada: razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (20.7.2005.) do izračuna konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 3.358,55 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika), a pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu 'k" Tabele 1 iz nalaza (pozitivni iznosi razlika),
- zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 1.011,58 EUR,
- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 3.000,68 EUR (koje se u cijelosti odnosi na glavnicu),
- ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno) tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeća prve obveze (20.7.2005.) do izračuna konverzije (30.9.2015.), a koja proizlazi iz razlike između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate (na dan plaćanja pojedine obveze) i tečaja za valutu CHF važećeg u vrijeme isplate kredita, iznosi ukupno 3.073,37 EUR (zbroj pojedinačnih konvertiranih iznosa razlika), a pojedini mjesečni iznosi dani su u stupcu 'k" Tabele 1 iz nalaza (svi iznosi),
- zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika, obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 714,45 EUR,
- nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po gore navedenoj osnovi, za razdoblje od dana plaćanja pa do 30.9.2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, preostalo dospjelo potraživanje s danom 30.9.2015. (manje priznati iznos preplate) iznosi 2.418,37 EUR (koje se u cijelosti odnosi na glavnicu),

- iznos preostale glavnice na dan konverzije (30.9.2015.) koji je tuženik više obračunao u odnosu na iznos preostale glavnice kakva bi bila da se od početka otplate kredita do konverzije 30.9.2015., primjenjivao ugovoreni tečaj CHF prema HRK na dan isplate kredita, iznosi 1.133,84 EUR (konvertirani iznos),
- tuženik je u konkretnom slučaju prilikom konverzije uzeo u obzir sve odredbe Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koje su regulirale način konverzije kredita denominiranih u CHF i u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredite denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR,
- sve uplate tužiteljice do zaključno 30. rujna 2015., pa tako i oni dijelovi uplata koji su predmet ovog sudskog postupka, iskorištene su za zatvaranje obveza po konvertiranom kreditu,
- tužiteljica kroz konverziju nije stavljena u položaj u kojem bi bila da su se od početka otplate primjenjivali početni uvjeti već je (u skladu s odredbama ZID ZPK/2015.) stavljena u položaj potrošača koji je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR.

62.Tužiteljica i tuženik nisu imali primjedaba na izračun vještaka Ručevića, time da tuženik smatra da zbog provedene konverzije nalaz i mišljenje nije primjenjiv u ovoj pravnoj stvari.

63.Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Ručevića , jer je isti izrađen od strane stalnog sudskog vještaka, po pravilima struke, temeljem vjerodostojne dokumentacije, vještak je nalaz i mišljenje izradio prema zadatku suda , a stranke nisu imale primjedba na njegov izračun.

64. Prigovor zastare nije osnovan.

65.Naime, prema „Objedinjenom pravnom shvaćanju“ donesenom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022., ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluka kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF, odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

66.Nije sporno da je tužba za zaštitu kolektivnih prava i interesa potrošača Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetnu poslovni broj P-1401/12 podnesena 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare, te je zastara ponovno počela teći 14.lipnja 2018. kada je presuda u postupku kolektivne zaštite potrošača vezano uz valutnu klauzulu

postala pravomoćna, a tužba u ovom predmetnu podnesena dana 14.lipnja 2023. godine.

67.Dakle, od dana 14. lipnja 2018. pa do dana podnošenja tužbe u ovom postupku 14. lipnja 2023.g. nije protekao rok zastare od 5 godina propisan člankom 225. ZOO-a. Nije u zastari ni precizirani tužbeni zahtjev, jer je zastara prekinuta podnošenjem tužbe u ovom predmetu, pa je prigovor zastare neosnovan.

68. Slijedom svega navedenog valjalo je presuditi kao u izreci pod I. te odbiti prvi (primarni) tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 3,358,55 eura s kamatama od plaćanja svakog anuiteta to isplate , kao i iznosa od 1.133,84 eura sa zateznom kamatom tekućom od 01.10.2025.g. do isplate .

69.Nadalje, kako je osnovan eventualni tužbeni za isplatu koji se odnosi na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu zbog valutne klauzule u CHF za razdoblje od dana sklapanja ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu, bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, koje prema nalazu i rekapitulaciji vještaka Ručevića iznose 1.011,58 eura, to je valjalo presuditi kao u izreci pod II. i naložiti tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 1.011,58 eura, sa zateznim kamatama od 20.srpnja 2026.g.godine.

70.Naime, temeljem odredbe čl. 31.st. ZOO-a na dospjele, a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to određeno zakonom, a prema st.2. istog članka, na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu , a kako je takav zahtjev tužiteljica postavila u podnesku od 20.07.2026., to je odbijena s dijelom zahtjeva za zatezne kamate na dosuđeni iznos 1.0111,58 eura za razdoblje od 15.06.2023. pa do 19.07.2026.g.

71.Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29.st. 2. ZOO-a.

72. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl.154.st.5. i čl. 155. ZPP-a.

73.Naime, tužiteljica je u konkretnom slučaju uspjela s pretežnim dijelom svojeg eventualnog (podrednog) tužbenog zahtjev, odnosno nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu tog zahtjeva koji se odnosi na dio zateznih kamata, a zbog tog odbijajućeg dijela eventualnog zahtjeva nisu nastali posebni troškovi, pa kako i u odnosu na glavni zahtjev nisu nastali posebni troškovi, to je tuženik dužan tužiteljici u cijelosti naknaditi troškove postupka prema visini eventualnog tužbenog zahtjeva (1.011,58 EUR).

74.Tužiteljici su kao troškovi koji su bili potrebni za uredno vođenje postupka priznati troškovi sastava tužbe za što joj je u skladu s Tbr. 7. toč. 1. OT-e odmjereno 150,00 EUR, koji iznos joj je u skladu s Tbr. 8. toč. 1. OT-e odmjeren i za sastav podnesaka 28.08.2023. i 06.03.2025. te joj je iznos od 150,00 EUR odmjeren i za zastupanja na

ročištima 12.05.2025., 30.09.2025. i 01.10.2026. u skladu s Tbr. 9. toč. 1. OT-e, dok joj je za sastav podnesaka 26.03.2026. i 20.07.2026. prema Tbr. 8. toč. 3. OT-e odmjereno po 75,00 EUR. Ukupno su troškovi zastupanja 1.050,00 EUR, na koji iznos je priznat PDV 262,50 EUR. Tužiteljici je na ime plaćenog predujma za financijsko vještačenje odmjereno 500,00 EUR te su joj troškovi dosuđeni u ukupnom iznosu od 1.812,50 EUR.

75.Tužiteljici nije priznat trošak sastava podneska od 29.09.2025. jer isti nije bio potreban za vođenje postupka te joj nije priznat ni trošak dolaska na ročište za objavu presude, jer punomoćnik tužiteljice na isto nije pristupio.

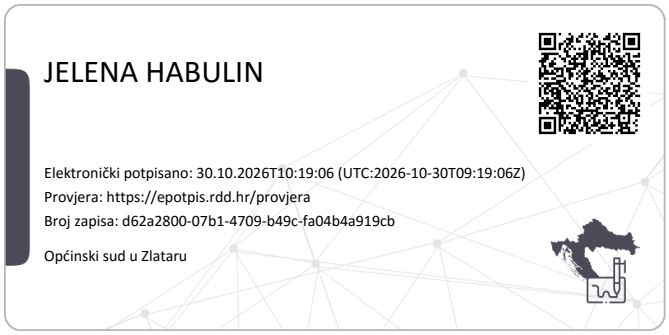
76.Odluka o kamatama na trošak temelji se na odredbi čl. 151. st. 3 ZPP-a.

77.Slijedom svega navedenog presuđeno je kao u izreci.

U Zlataru 30. listopada 2026.

S u d a c

Jelena Habulin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi ovom sudu, a o istoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-6d28a**

Kontrolni broj: **04d1a-879f6-b12d1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.